

כ ו א נאכ און קעריך

๑๒๗ The Name of the Parsha

Acharei means "after," as in the opening verse of our Parsha: "God spoke to Moshe after the death of Aharon's two sons—when they came near, before God, and they died."

Chasidic thought explains that Aharon's sons did not die because they were wicked and transgressed God's will. Rather they were righteous individuals who wanted to come closer to God. But this yearning became so strong, that it reached the point where they no longer wished to continue a normal, bodily existence, which makes a person feel distant from his Maker, and they simply expired. Thus, the verse actually describes the cause of their death: "They came near, before God, and—therefore—they died."

At first glance, it might appear that the yearning of Nadav and Avihu to come close to God was misplaced, as God clearly does not want us to die out of love for Him.

In truth, however, Nadav and Avihu's desire to come close to God and leave their bodily existence was entirely appropriate to have—on a temporary basis. Their fault was in their inability to redirect those energies back into normal, everyday life, after a period of heightened spiritual arousal.

In other words, if a person does not have times when he simply wishes to leave the confines of corporeal existence and come closer to his Maker, then that person is lacking a certain spiritual sensitivity. But, on the other hand, when a person does have these feelings, he must eventually come to the realization that God placed him in this world for a purpose which necessitates his soul remaining in his body. The harmonious fluctuation of these two opposite emotions is thus the sign of a healthy spirituality, rather like the rhythmic beating of the heart is a sign of physical wellbeing.

So, the intense spirituality of Nadav and Avihu was actually a good thing from which we should all learn. The fact that they failed to channel their love of God back "down to earth" was indeed a fault, but that does not mean that we cannot learn from their positive qualities.

And it is precisely for this reason that the Parsha is called Acharei ("after"). For Nadav and Avihu were the first individuals (recorded in the Torah) to demonstrate an intense spiritual yearning, which set a new precedent for all Jewish people as to what levels of emotional attachment to God could be achieved. Thus, "after the death of Aharon's two sons," the Jewish people entered a new era where higher standards of spirituality had been set.

(Based on Sichas Shabbos Parshas Acharei-Kedoshim 5750.)

חסידם הראויים היו שודין שעיה אתה: בזא דני מיל' א"ר והוישע ב"ל אמר קרא ואישר ישביב ביך ואמר ר' ירושע ב"ל התרפלל ציר לשורת שעיה אתך תפלתו עניא? לא צדיקם והו שומך ישבו ישרים את פניך הניא נמי היפרפלל ציר שיחא עתך קורם תפלתו ושעה אתך אחר התרפלל קורם תפלתו מנין שא"א אשורי ישביב ביהך לא"ך דרבנן ציר קורם ייזו לשומך ישבו ישרים את פניך הנרבנן חסידים וראשנין הו שוחן שעיה אתך ומתרפללן שעיה אתך וחוון ושוחן שעיה אתה וכו' מאור ששהון השע עשו בזום בתפלה והרמן האך משטבורה ומלאכון הייך נעשות אלא מתיק שחתדים הם הורחות קשורתם ומלאתם מהברות: ...

טו. ב-ג. ויאמר ה' אל משה דבר אל אהרן אחיך ולא יבא בכל עת אל הקודש וגנו' בזאת יבא אהרן אל הקדש וגנו'.

דע שאין זה לשונו של הגאון זצלה"ה, אבל באמת פירש קו אדמ"ו הגאון זצלה"ה: לפי מה שאמרו בגמרא יומא (ע, ב) "אל אחד האמור כאן הוא האמור בחומש הפוקדים", יפלא מאי להאי מאן-זامر, למה נכתב כאן מחומש הפוקדים רק איל זה בלבד, ולא שאר הקרבנות האמוריהם שם, כגון שבעה כבשים ושארី דברים.

אמנם יש לפירוש פשוטי המקראות כאן על-פי מה דאיתא במדרש רביה (ויקיר כא, ז) "ואל יבא וגנו' אמר רבי יהודה ברבי סימון, צער גдол היה למשה לדבר זה, אמר אווי לי שמא נדחף על אהרן וככו', יש עת ליום וככו' יש עת לשנה וככו' יש עת לעולם וככו', אמר הקב"ה למשה לא כשם שאתה סבור וככו', אלא בכל שעיה שהוא רוצה ליכנס יוכנס, רק שיכנס בסדר הזה". ממש מעזה שדווקא שאר כהנים גדולים אסורים ליכנס ל קודש מקדשים מלבד ביום הכיפורים, אבל אהרן היה מותר ליכנס בכל שעיה ושעה, רק שיכנס כסדר העבודה בפרשה הזאת.

לפי זה מתוקן מאי פשט הפרשה, שכן בכל הפרשה לא נזכר כי אם אהרן: "בזאת יבא אהרן" (ויקיר טז, ג), "והקריב אהרן" (שם טז, יא); "וונתן אהרן" (שם טז, ח); ועוד כמה פעמים, עד שנאמר "והיתה לכם לחתת עולם וגנו' בעשור לחידש" (שם טז, כט), "וכיפר הכהן אשר ימשח אותו ואשר יملא את ידו לכהן" (טז, לב). זהו שנאמר בסוף הפרשה "והיתה זאת לכם לחתת

1
Lubavitcher Rebbi

2
א' כ-רכ' :

3
ב-רכ'

1

על כל בני ישראל מכל חטאיהם את שנה (טז, לד),
בזה לומר, "לכם" דוקא, את שנה, אבל לא לאחרן, שהיה
יותר לו ליבנס בסדר זהה כל השנה. אלא רק לדורות היה פעם
את שנה לכפר ביום הכיפורים. ולפי זה שפיר מושב הא
דלא נכתב רק האיל, לפי שלא הוצרכו המוספים לאחרן בשאר
ימות השנה, דכל הפרשה נאמרה לאחרן, لكن לא נכתב רק
הail הנזכר לו לסדר זהה.

השתא מיוושב מאי שאמרו חז"ל "כל הפרשה נאמרה על הסדר חוץ מפסוק זה" (יומא ע, א, והובא ברש"י וברמב"ן). ולכארה תמהה שיינו מקראות כתובים בסדר העבודה שלא על הסדר (עיין ברמב"ן שדחק בזיה).

אבל לפי הניל ניחא, כי כל הפרשה זו נאמרה לאהרן בלבד בכל השנה. כי ההכרח שהוכרחנו לומר דהפסוק "ובא אהרן אמר שלא על הסדר, הוא רק מחתמת דגמירי (יומא ל. א) חמש טבילות ועשרה קידושים לכחן גדול ביום הכיפורים, ואי כסדר הכתוב לא משכחת אלא ג' (עיין ברש"י), כמ"ש בגמרה. וזה דוקא ביום הכיפורים, היה הלכה למשה מסינוי לצורך ה' טבילות ו' קידושים, אבל בשאר ימות השנה לא היו אלא ו' קידושים ו' טבילות, ועובד כסדר האמור בפרשה, דברו ביום הכיפורים אמרו גמירי. ומה שאמרו בגמרה, שנאמרה שלא על הסדר, ביניינו ביום הכיפורים.

ומה שאמרו בגמרה בפרק הקומץ (מנחות צ, ב), וכן פסק הרמב"ם (פ"ב מביאת מקdash ה"ג), אסור לכחן גדול לכנוס בקדש החדשים בלבד ביום חכיפורים, וחייב מיתה, היניגנו לדורות. דבגמרא לא איירוי רק להורות לדורות, ולא מה שהייח לאחרן בדורו. ומtopic מאד.

חן, ג בזאת יבא אהרון (אל הקדש).

שנה היה הענו שורה על המשכן יומם ולילה,
וכמו שכותוב (מ, לח) "כי ענן ה' על המשכן יומם
(ואש תהיה לילה בו)". וכך בעבודות שבהיכל
שם היה ענן ה' היה דיבנו אותו ארבעים שנה
כמו ביום הקיפורים, שכותוב בו "כי בענן אורה
על הקורת", ³ ודברי פי חכם חן, וכן כל אותן
ארבעים שנה היה לו רשות להיכנס בסדר זה
כמו כהן גדול ביום הקיפורים.⁴ וכן כתוב בסוף
הפרשה (פסוק לד) "זהיתה זאת לכם לחוקת
עולם וכוכו אחת בשנה וכו'" — שלדורות הוא
|| רך ביום הקיפורים, שאו ישראל כמלacci השרת
ורואים לכפרה זו ולשכינת הכבוד על הקורת
בענן. ואם כן אף אליעזר אחריו מותה⁵ היה לו
רשות כן, והוא"ק.

זה פירוש הפסוק בתוצה (שמות ל, י) "וכפר אחרון על קרגנותיו אחת בשנה" — שזה מהויביב לכפר אחת בשנה גם אהרן. אבל רשאי יותר מאהת בשנה בכל שעה שהוא ורוצח ומוציא עצמו מוכן לו, רק שהוא מוכרא לכפר אותה בשנה. אכן לדורות (שם) "מדם חטא הכהנים אחד בשנה לכפר עליו לדורותיכם" — שرك אחד בשנה

חן, ג בזאת יבא אהרון (אל הקדש).

במדרש (ויקרא רבה כא, ז) אמר לו ז למשה: לא כשם שאתה סבור (לא עת ליום ולא עת לשנה ולא עת ל'יב' ולא עת לשבעים שנה ולא עת לעולם) אלא שעה שהוא רוצה להיכנס ליכנס, רק שייכנס זהה (עכ"ל המדרש). הנה בספר גביע הובא בשם הגר"א² דפירושו פשוט, לאחר מכן יוכל ליכנס תמיד בסדר הזה, רק שבנני רשיים רק ביום הקיפורים. ונתגלה לנו טע פ' מה שכח הספוריונו בסוף אמר, הא בקטרות ובתบทה "אהרן", מושם שבאותן א'

5

חסרו בו והמשיכו רשות שחרור וגירף בלב מעלה מה עשה חפש ונוה ג'יון
ונגנס לביה קדר הקדושים והצע ספר תורה ו עבר עליה ונintel טיף ג'יון נorder את החזרה ונעשה נס זהה
שם מבצען וויאז' ואסבורה דבר הוא עצמן שאנאר צורייך בקבב מעיד שטמ' אורתומ אונטה אריט'

ונגענו כי בתורה הינה עיריות ובמאכלים האסורים, והקירה
הביאה איש באשותו ואכילת הבשר והין,
אם כן ימצא בעל התאהה מקרים להיות
שטוף בזפת אשתו או נשיין הרבה,
וליהיות בסובאי יין בזוללי בשר למון,
וילדבר כרצונו בכל הנבלות, שלא הופר
אסור זה בתורה, והנה יהיה נבל בראשות
התורה. ולפיכך בא הכתוב, אחרי שפרט
האיסורים שאסר אותו לנמר, וציה בדרכו
כללי, שניהה פרושים מן המותרות, ימעט

--- חנוך כשורא מות איטו מורה על
הפרוכת אלא בוגר הרכח* אמר ר' אלען
בר' יוסט איני ראותה ברכחה ווי עלה כביה
טפי דרכם של פ' ושער של טום הרכחים
ויליאם רדר העלם דבר של צבר ושער
יעי' הו דוחוא שבעיר כסדרות ותונן נמי

הפלין רצונם אבוי עמכם בון ר' שמעון
האמיר מה שפה של בית אבא נודע מזמן
מלך של שפם ומיון לא פעם יותר יבא
הנס מלך קרים הוא על ברכותה
דרסר כי אין דבר חכם אמר מן הפלין אבא בן
הפלין צאנו וкоין דרך נפק אויל ז' אמר
לון אישיל כל רוח ראתו לכאן ולמשאל
טועיליטו לנויל לשליך כל דבש אשטו
התה אינגרה שולחו וקראה חינוי ז' אמר
רבי אליעזר בר רבבי יוסי ר' ארתהה ביש
(ローマן) דמיון עליה מהנה טפי רדמים.

במישגך, כגון שאמרו (ברכות כב): שלא
יְקַרֵּב תָּלִימֵד חֲכָמִים מִצְוִין אֶל נְשׁוֹתָה
כִּתְרָנוֹגָלִין, וְלֹא יְשַׁפֵּשׁ בּוֹ אֶלָּא כִּי
הַאֲרִיךְ בְּקִיּוֹם הַמִּזְחָה מִפְנֵן. וַיַּקְרֵשׁ עָצָמוֹ
מִן הַיּוֹם בָּמָעוֹתוֹ, כְּמוֹ שְׁקָרָא הַכְּתָבוֹ
(בפרק ו ח) הַנְּזִיר קָדוֹשׁ, וַיַּזְכֵּר קָרֻוֹת
הַנִּזְכּוֹר מִמְּנוּ בְּתוֹרָה בְּנֵס (בראשית ט כ)
וְכָלוֹת (שם יט לג).

וְגַם יִפְרִישׁ עָצָמוֹ מִן הַטְּמָאָה אֶפְרַעַל פִּי
שֶׁלֹּא הַזְּהָרָנוּ מִמְּנָה בְּתוֹרָה, כְּמוֹ
שְׁזָהָרִיר (חגיגת ייח): בְּגִדי עַם הָאָרֶץ
מְדֻרְסָה לְפָרוֹשִׁים, וְכָמוֹ שְׁנָקְרָא הַנְּזִיר קָדוֹשׁ
(בפרק ו ח) בְּשָׁמָרּוּ מִטְמָאת הַמַּת גַּם כֵּן.
וְגַם יִשְׁמַר פִּיו וְלִשׁוֹנוֹ מִמְּתָגָאל בְּרַבְבִּי
הַאֲכִילָה הַגְּסָה וְמִן הַדְּבָרָה הַנְּכָאָס, עַגְגָן
(שְׁזָהָרִיר הַכְּתָבוֹ (ישעיה ט טז): וְכֵל פָּה דָּבָר
נְכָלָה, וַיַּקְרֵשׁ עָצָמוֹ בָּזָה עַד שִׁגְעַשׂ
לְפָרִישׁוֹת, כִּיּוֹתָה שָׁאָמָרוּ עַל רַבִּי חִיא שְׁלָא
שֶׁחָיָה בְּטָלָה מִמְּיוֹן.

בָּאָלָן וּבְכִיּוֹצָא בְּהַן בָּאה הַמִּזְחָה הַזָּאת
בְּכֶלְלִית, אֲתָרִי שְׁפָרְטָה כָּל הַעֲבָרוֹת
שְׁהָן אֲסֹרוֹת לְגִמְרִי, עַד שִׁיקְנָס בְּכָל זֹאת
הַצְּאוֹת הַנְּקִיּוֹת בְּיִידֵי וְגַפּוֹ, כְּמוֹ שָׁאָמָרוּ
(ברכות נג): וְהַקְרִידְשָׁתָם אֶלָּו מִים
רַאשָׁונִים, כִּי קָדוֹשׁ זוּ שְׁמָן עֲרָב, כִּי אֶרְךְ
אֲחַרְנוֹנִים, כִּי קָדוֹשׁ זוּ שְׁמָן עֲרָב, עַקְרָב הַכְּתָבוֹ
בְּכִיּוֹצָא בָּהָה נִזְהָר, שְׁנָהָה נְקִיִּים וְשְׁחוֹרִים
וּפְרוֹשִׁים מִקְהָמָן בְּנֵי אָדָם שָׁהָם מְלָכָלִים
עָצָם בְּמִתְּרוֹת וּבְכָעָורִים.

כא) ובוה יובן עניין סתום מה שמצוינו גזירות
חכמים גם קודם מתן תורה דעתכם הבא על
בת ישראל הוא מגוירת בז' של שם במעשה
דיהודה ותחר ומאותה טעם הוי הייבינו או לשמעו
לדברי חכמים דהרי קודם מ"ת לא היו מצוין
אל בני מצות בני נח ומילה וגיד הנשה ומצוות
זו לקיים דברי החכמים אינה מכלון וכן קשה
במה שהוטסף מרע"ה יום אחד מדעתו דהוא
מדרבנן כב"ל דהרי או היה ג"כ קודם מתן תורה
ובמה נתחייבו או לשמעו לדבריו וכן להסבירו
החיובא דרבנן בקען שהגיא לחינוך הוא על
מקטן בעצמו ולא כדעת רשי (ברכות דמ"ח)
ההחווב הוא רק על אבי והוא דקטן אינו בר
מצוות כלל מדאורייתא א"כ גם המצוות הזואת
לשםוע לדברי חכמים אין הקטן חייב בה.

כב) אמן לפיה הניל את שפיר דכל מה
שצוו חכמים אלו יוציאו שכן הוא גם רצון ה'
ולבר זה לעשות רצונו י"ש כל בא עולם
מצוין וועמدين מתחל' ברייתע ע"ז לכל הנמצאים
נבראו לעשות רצון קומם וככל פועל ד' למענינו
והא דקטן פטור מכל המצאות הוא משום שכן
הוא רצון ה' לפוטרו אבל מכיוון שגורו החכמים
עליו ואנו יודען שהסכמה דעתם להעת המקוב
ב"ה ממי לא חייב לעשות דבריהם שכן הוא

וזה היה המתורה לפרט ולכלל בקיוץ
בזה, כי אחרי אזהרת פרט סדרין
בכל מושא ומתקן שבין בני אדם, לא תגונב
ולא תגוז ולא תחנו ושאר האזהרות, אמר

בכלל: ועשית הישר והטוב (דברים ו יח),
שיכניס בעשה הישר וההשניה וכל לפני
מושורת הרין לרצון חברינו, כאשר אפרע
(שם) בהצעה למקומו ברצון הקדוש ברוך
הוא. וכן בعنן השבחת, אסה המלאכות
בלאו וחתרים בעשה כללי, שנאמר
ו תשבת. ועוד אפרע זה (להלן כ"ד בעזות)
השם.

וטעם הכתוב שאמר: כי קדוש אני ה'
אליהם, לומר שאנו חנו נזפה
לברכה בו בקיומינו קדושים. והנה זה
(ל עגנון הרבור קראzon בעשרה הדרשות
(שמות כ ב). וצוה איש אמו ואביו מיראו
(פסוק יג), כי שם (שמות כ יב) צוה על
הגבוד וכאן יצוה על המורה. ואמר ואות
שבתתי תשמור, כי שם (פסוק ח) צוה על
הזכירה וכאן על המשמירה. וכבר פרשנו
(שמות כ ח) ענין שנייהם.

(ו) קורין 22-20 י"א

כג) ובונה אפשר לפרש כוונת הכתוב בירמיה
ו"ט ובני את במות הבעל לשרכך את בניhem באש
עלות לבעל אשר לא צויתי ולא דברתי ולא
עלתה על לבי ע"כ ופירשו בתרגום דלא פקידת
באורייתא ודלא שלחית ביד עבדי נביה ולא
רעוא קדמי הנה בכתוב הזה מפורש כי יש שלשה
תלקי תורה א) הנקרה צוין, ב) הנקרה דבר
ג) שאין עליו לא צווי ולא דבר אלא רצון ד'
בלבד והם כל המצוות הרבה נבנן נ"ל.
כח) ולפי פשטוי המקראות נראה שזה היה
עוננו של בלעם הרשע דכלארה אחרי שאמר אם
יתן לי בלק מלא ביתו כסף וזה לא יוכל לעבור
את פי ה' מה היא רשותו אבל באמת אף שידע
בלעם היטב כי היליכתו קלל את ישראל הוא
נגד רצון ה' לא חשב ע"ז כי' שלא היה לו
(ט) צווי מפורש שלא לילד וע"כ אמר לא אוכל
לעבור את פי ה' פ"י דיליכא אבל רצון ה' לא היה
חשוף בעיניו לעשותו וזה רשותו.
— ע"כ בשולו הגלינו —

יצוה שיאח לו כמוותו. ותעם ואהבת לרעך כמוך הפלגה כי לא יוכל לב adam שיאחוכ את חבריו כאחבותו את נפשו, ועוד שכבר בא רב עקיבא^א ולמד חירך קדמיה לחי חברך, אלא מצות התורה שיאח חברו בכל עניין כאשרiah את נפשו בכל הטוב. רוחך בלבך שלא אמר ואהבת את רעך כמוך, והשווה אותו במלת לרעך, וכן ואהבת לו כמוך רגע (להלן פסוק לד), שיהיה פירושו להשות אהבת שניהם בדעתו, כי פעמים שיאח אדם את רעהו בדברים ידועים להטיבו בעשר ולא בחכמה וכיווץ זהה, ואם היה והואבו בכל, ייחוץ שיזכה רעהו האחוב לו בעשור ובנכדים וכבוד ובבדעת בחכמה, ולא שישווה אליו, אבל יהיה חפץ בלבד לעולם שיהיה הוא יותר ממנו בכל טוביה, ויזכה הכתוב שלא תהיה פרחית הקנאה הזאת לבן, אבל יאהב ברבות הטובה לחברו כאשר אדם עשה לנפשו ולא יתן שיעורין באחבה^א*, ועל כן אמר ביהונתן כי אהבת נפשו אהבו (ש"א כ יז), בעבור שהסיר מידת הקנאה מלבו, ואמר אתה תמליך על ישראל וו

שב מעשה בנבר אחד שבא לפני שמאיל גיורי ע"ט תלמידנו כל התורה יכולה בשאני עומדת על רגלו אחת החפו באמצעות הבני שבירו כל פסוק ואהבתו בראויו אמר לו דעלך סני לחברך לא תעביד זו היא כל התורה יכולה ואיך פירושה הוא יול גמור.

ואהבת לרעך כמוך. ארוז"ל זה כלל גדול בתורה. ובמס' (שבת לא). מעשה בההוא גור שאמר למדני כל התורה כשאני עומד על רגלו אחד ולמדנו היל פסוק ואהבת לרעך כמוך כל דעלך סני לחברך לא תעביד ואיך פירושא זיל גמור. וכפי הנראה שהגר היה גור צדק ולא היה מהתולמים לומר בדרך שחוק שילמדו כל התורה בעוד שהוא עומד על רגלו אחד ממש, אלא ורק משם שיימיד לו כל מצות התורה על יסוד אחד דהינו רגלו אחד אשר עליו יעדמי לו כל המצוות כדי שלא יבא לידי שכחה המצואה בגר אשר לא למד מנעריו כלום מצות התורה, ע"כ בקש ממנו שימסור לו כלל הכלול כל התורה ועל דרך המליצה אמר כשאני עומד על רגלו אחד, וכוונתו למסור לו דבר הנאמר מהרה בלשון קצר והינו ג"כ יסוד ורגל אחד וע"י שיזכרו כלל זה זיכור את כלל מצות ה.

ולמדנו פסוק ואהבת לרעך כמוך אני ה', כי כבר ארוז"ל (מכות כד) בא חבקוק והעמידן על אחת שנאמר וצדיק באמונותיו יחיה (חבקוק בד) וזה אינו סותר דברי היל כי כל מצות התורה הם על שני סוגים האחד הוא, המצוות שבין אדם למקום ב"ה ויסודות לכולם האמונה בה' השני הוא, המצוות שבין אדם לחבריו ויסודות לכלם פסוק. ואהבת לרעך כמוך. ומטעם זה היו הכרובים פורשים נפחים למעלה מהוי כלפי. מעלה נגד המצוות שבין אדם למקום, ופניהם איש אל אחיו כנגד המצוות שבין איש לחבריו, וכשאמר כאן על רגלו אחד הינו יסוד אחד לכל סוג וע"כ אמר לו פסוק ואהבת לרעך כמוך ועל רגלו זה העמיד לו כל המצוות שבין אדם לחבריו, ואמר לו גם סוף הפסוק אני ה' דהינו היסוד שעליו העמיד חבקוק כל מצות התורה והינו האמונה בה'.

שלא לנוקום

(א) שלא לנוקום, כלומר שנמנעו מלקחת נקמה מישראל. והענין הוא כגן ישראלי שהרע או צער לחברו באחד מכל

הדברים, ונוהג רוב בני אמי שבעולם הוא שלא יסורו מלחשף אחריו מי שהרע להן עד שישגמלוהו כמעשיהם הרע או יכאיויהם כמו שהכאיבם. ומהו הענין מנענו השם ברוך הוא באומרו זוקרא י"ט, י"ח] לא תקומו. ולבסוף ספרא, עד הילן כוחה של נקמה, אמר לו השאלני מגיל ולא השאלו, למחר אמר לו השאלני קרדומך, אמר לו אני משאליך בדרך שאלת לי מגיל, לך נאמר לא תקום. ועל כגן זה היקש כל העניים.

משורי המצויה, שידע האדם וייתן אל לבו כי כל אשר יקרחו מטופ עד רע, הוא סיבה שתבוא עליו מאת השם ברוך הוא, ומיד האדם מיד איש אחיו לא יהיה דבר בלתי רצון השם ברוך הוא, על כן נשיצערתו או יכאיויהם אדם ידע בנפשו כי

עוננותיו גרמו והשם יתרברך גור עליו בכך, ולא ישית מחשבותיו לנוקום ממן כי הוא אכן סיבת רעתו, כי העון הוא המסביר, וכמו שאמר דוד עליו השלום (שמואל ב' ט"ז, י"א) הנהו לו ויקל כי אמר לו השם יתרברך, תלה העון יתרברך, במשמעותו ווילו ריב ולהסביר ריב ולהעביר המשטמות מלב בני אדם, ובהתוות שלום בין אנשים יעשה השם בן גרא. ועוד נמצא במצבה תועלת רב להסביר ריב ולהעביר המשטמות מלב בני אדם, ובהתוות שלום בין אנשים יעשה השם

ג. נ' אמר יוסף אל-אחים אני יוסף ה' עוד אביכי ח' ולא-יבלו
ד. אחים לענות אותו כי נבהלו מפניהם: נ' אמר יוסף אל-אחים
ג. שוננא אלוי ויגשו ולאמר אני יוסף אחיכם אשר-
ה. מברתם אתי מצרימה: ועתה | אל-תעצבו ולא-יתחל
בעיניכם כי-MBERתם אתי הנה כי למחיה שלחני
ו. אליהם לפניכם: כי-זה שנמים הרעב בקרוב הארץ ועד
ח. חמיש שנים אשר אין-חריש וקצריר: נישלחני אליהם
לפניכם לשום לכם שאית הארץ ולמחיות لكم
ו. לפלייטה גדרה: ועתה לא-אתם שלוחתם אתני הנה כי
ה. האלים יושימני לאב לפרקתו לאדרון לכל-ביתו ומשל

בגונם ובקבוקים גנטטיים נקיים (ב) בקווים (ב') בקבוקים (ב'') בקבוקים (ב'') מגדוד גנטריי.

ב) הלו^א כבנֵי כוֹשִׁים, מַלְכֵי גָּנָם פּוֹלְשָׁהָן, קָמֵץ תֶּקֶף סְפִילָה דְּרָכֵי גִּמְרָמִין,

המם אתם מוחדים לי בבני בישים פה
למייסס ונכירים פה ומיוחדים להנוטה פה פה
שונבש, פה גאנז פה גאנז וווערבו זין עמיס מהלאס זין
טפנונג ערמאס, זין גאנז טפנונג וווערבו זין
גאניס קאנז קאנז נכרים כי לאס זין, כי לאס
רוו ישראאל, ובל גומילס יקינטס כי בס כי לא צי.

בב' יושע, וככ"ז העלה מארץ מצרים בגס סקיפות נמליטים ימיים לנויס
ומכון לכך **זה** הלא את ירושאל העליות מארץ מצרים עס מקומות והמליטי לה יטכלו מופל ויכל נחמו ונחמו.

ונליזם ומכוונתדים, נכי', נל' המונחמים עס מקומות והמליטי לה יטכלו מופל ויכל נחמו ונחמו.

מפני כן פלשתינים (עוזיתם) טבפטור ואראם מוקיר גבביה? סקיפות נילג'ון נימיטס קדמוניים עז' גכומריים כמא' וכטויים סוכנים דוחניט עד עזה כפוהויס קויז'וס מכתול אנטמדיס ויבנו מהחס, וויח'ן חווין אגוניס להן פלחתים מא' כי צוד'ה לא' פלחתום שחריות לח' כמתו, נכי'

כפי קעט'ה למ' פלאט'ים, או כתהעל'ה אה לאס מגול'וס נקי' (מלקס נגלה לאחס ח'ך ח'וכ) וכי טעל'ה אה לאס, גלן נגנ'ות ימאננו עס בטמי'ו ווינכלו דוחוכ' נול' וויאו עוד פלאח'יט ולאמ'ין רק בפלאט'ים וויח'ן קי', כי כנג' חדן מס'ויס גאי' הער קו' מקודס פגנו, רק תרלא טה'ו טה'לן גלן נקמת'נו ולמ' המלעטו ערמאס, מא' ונדעת גנ'ויס לאעס וכו', ובגל' קדנ' (ח.) –

18

נזה כולם מפלי קומס' כ' יט' זורק מיווחחת גנוז
תפליהו למשיס ונכיד באלגנו געיל כ"ה כ' דמי צונרוו
נטב' ומולנד ומפקחים זורקו נכסה גרווע מהבר
המטען ומתחזוקס מלואו . ומע"ב וזה האל מירליך
זורייס סוף' . ומע"ה נלה נאכל פגץ קווית פלאדס כי
צונגען בע' הילס לאטער צב' טו טירק קיטלה למאכ
נזה טולו גוד' . ומע"ה מי שטאנך מל' מ' גנד חכליליא
קילוטו . נלה ימיחטצען גאנן קודס גאנן . וככדי כוונ' קילען
זונערכט לודס : (۱)

לברדר ישבון. נט' פריך כל הומה וצערן בפְּנֵיכֶם
בונגה ומתרבטי טה המגניש הומת מפְּנֵיכֶם צאה
להבב ותקזבנה כל קחד פְּנֵיכֶם ותיה מפְּנֵיכֶם נבדיס
מַס. לנט' קחד בון עס מפְּנֵיכֶם בפְּנֵיכֶם לברדר. ווינו
מתעלב וטס ישבון במומחה ובכבוד. ווינו כל מען
הארון כי סס ב' נקבין עליו והן ליט' מומחה מען:
ירובינו לברדר רוח רוחן לרבות מושבם מומחה מען:

ויתחשב. היהו נחכט בעיסוקם בחקלאות כנ"ל לה'ר זוכץ"ז נזכר במסכת סימיאת ס"ה מ"ה יהס ממחצט טומ. לט", בז' נחכט ומטבץ' וכבדי', בנטג'יננו

ל- ק"ד מ' לוי הילדי וטכון ישלל נפח צד עין
ימקם עכמיו ליכס יקס צד. פ"י רזוני סיק מסכו
אלה ק"ל ורשותה ברא לודג'ן, ר' ר' ר' ר' ר' ר' ר' ר'

דָּקִים ב' צוֹל עַמִּים קְלֻגּוֹת יְחִיאָה. מֵלֵס לְסָס
לְמַרְלָל סִיקְפָּנוֹ נֶזֶן מָוֹעֵט קְרִינּוֹת סָכִיּוֹ חֲסִין

ב' **קָרְבָּן** ק' סַפֵּד לְבָסֶם נְצִינּוֹל עַמּוֹ. פ' **עֲמָנָה** חַפְצָה שְׁבָר
מְנֻנוּ מִן כְּמַיִלָּה לְמַכְרֵה נְסִיחָה כְּמַלְאִים. מִה עַמָּה
צָבָט. וְצָבָטוֹת נְגַכְּסָפָח. צָפְנָה צְנִינוֹת מְגַלְּזָה.

מלחר סקס בוגרות רמוני טלון לקיום נגדל מכך.
ונעטת לסייע למיניותם נדלן טומס מישרלן. וכשינגד